

Vadim Koževnikov

Vstříc úsvitu

Tima rozpačitě řekl důstojníkovi:

„Strýčku, nezlujte se na mne, ale já ten dům v noci nenajdu, a potom, teď tam stejně nikdo nebude. Víte, to je tam, co tam hrají s takovými kostěnými koulemi na stole.“

„Do kulečnickové síně jsi nás. chtěl tedy zavést?“ řekl zamyšleně důstojník a zeptal se muže v uniformě: „Tak nám tedy, Gryzlove, ufoukl, co?“

„Momentek,“ řekl muž v uniformě. Obrátil se k Timovi a mávl na něj rukou:

„Mladý muži, pojdte sem do zahrádky na slovíčko.“ Tima si sedl na lavičku a tázavě se podíval do tváře muže, který se starostlivě k němu sklonil.

„Vyhrň si trošku košilku, podívám se, jestli tam nemáš něco schovaného.“

Tima poslušně zvedl košili, a vtom ho muž pevně chytil tvrdými silnými prsty za kůži na břichu, odtáhl ji od těla a sekl do ní hranou dlaně.

Timovi se zatmělo před očima, celým tělem mu projela hrozná bolest a s otevřenými ústy se skácel na zem.

„Repete!“ zafuněl muž a znovu odtáhl kůži na Timově břichu a ťal do ní dlaní. „Tak kde je otec? Nevíš? No, tak teda repete . . .“

Celá Timova bytost, ožehnutá bolestí, se svíjela jakoby v kouři, a ač se ze všech sil snažil pohnout ústy, aby nadechl aspoň trošinku vzduchu, dál ho dusil černý kouř, který ho celého naplnil.

A tímto závojem tmy viděl, jako snovou vidinu, širokou tvář s vysedlými lícními kostmi, tvář tak nenáviděnou a tak známou, a hlas, který opakoval to strašné slovo "repete", zněl stejně jako tenkrát v "Panském dvoře" - účastně a zároveň zlověstně. "

„To je on, to je zase ten. . .“ hučelo to jako bouře v zjitřeném chlapcově vědomí. Potom nad sebou uslyšel chraptivý, podrážděný důstojníkův hlas:

„Nechte toho!“

„Vaše blahorodí, vždyť já jen tak polehoučku,“ řekl shovívavým tklivým hlasem muž v uniformě.

„Jsi bestie!“ řekl důstojník rozezleně.

„Copak se tohle může dělat s dítětem?!“ A rozzlobeně dodal:

„Děti se bijí řemenem do měkkých částí těla, a nikam jinam.“

„A co - modřiny?“ řekl uraženě muž v uniformě.

„Máme přece o těchhle věcech pojem. Když se naklepe břicho, žádné stopy po tom nezůstanou, žádné důkazy. Takhle nás to učili ve staré škole. A jenom pro tyhle zkušenosti nás, z bývalé carské policie, vzali do protišpionážní služby. Nezlujte se, ale vy jste v těchhle věcech ještě nováček. . .“

Tima ležel rozpáleným nahým břichem na studené vlhké zemi a trhaně dýchal. Pomalu a lenivě se mu vracelo vědomí.
Ze špinavých hadrovitých mraků se vynořil velký měsíc.

